
נורית תירוש/ שישה שירים

*

הכל יבהיר הזמן.
השתיקה משתרגת בסבך אשכולות
התלויים בינם לבינם.

כבר איני ממרתת,
צל עינב פעינב
בסתר,
וצער הצמיחה, ומתיקות
הסתו.

★

שובי אלי.
ענני קיץ שטים קלים מבעד לחלון
ולצלילי נגינת ג'ז לא ידועה מתישבים
אצלי על הספה מנגד.

כמו פעמון אביב פוחז שהתנווד והתנווד
בצלצוליו לשוא כמשגע,
או כמו פראי הלמות הלב של אורח
לא קרוא, שלא ידע מה בין צפורן
החתול לשושנה,

שובי,
כמו רעד העלה המבשר את עגמומית
הצמח בעציץ שבמטבח,
ואת הקו הדק שבין מגע שפתי
אורח לא קרוא לשושנה.

★

גבר טמן בי פרח
לילה.
גבר הקורא לאור לילה
לחשך יום
ולירח הוא קורא שמש.

כל הכוכבים היו לי חפה.

אחר־כך התעוררתי
מי
לחלום.

★

רציתי להרימן
אך הן לא התרוממו
לא התרוממו
אני בכל הכח רציתי

איך התגלגלו גופים משחלים
זה בזה עולים בסלם ויורדים
מטפסים ומועדים
חגים ומועדים
הכנפים לא למלאכים הן
לא למלאכים

ובבקר פרץ חמסין אביבי ראשון
מבעד לחלון
אבק פורח כסה על עיני
ושיר התגולל בין בקבוקים ריקים
על מרפסת המטבח.

★

הלילה שוב יעלו זאבים שחורים שלי.
עינים ירקות להם.
מעבר ליערות־עד מעבר להרים
הם גומעים מרחקים של שדות מים אבודים,
צלילי תהומות עתיקים.

זאבים שחורים שלי,
לשונותיהם מושטות אלי ללחך
לבלע, לא להותיר
להתיר.
הלא הם ידי משכבר הימים,
הם שהעלוני ממים קדמונים.

עינים ירקות צוחקות אלי באפילה,
אני טובעת בכן, נבלעת
ושבע קמה, כאשר בקר געור לריח
אדמה וסתו.

★

כתבה בעתון מדברת
בזכות האהבה.
כמו אפנה השבה ובאה,
מתעד המדע את אהבת
ההמון למינו
אחר כך לאהבה.
כמו אדם המשליך
פרורי גוף ופרורי נפש
לצפרי הדרך
והו אינן שרות לו